

Sygn. akt VU 327/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 czerwca 2016 roku

Sąd Okręgowy w Piotrkowie Trybunalskim, Wydział V Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w składzie:

Przewodniczący SSO Beata Łapińska

Protokolant stażysta Bożena Sobczyk

po rozpoznaniu w dniu 17 czerwca 2016 roku w Piotrkowie Trybunalskim na rozprawie

sprawy z wniosku J. F.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T.

o prawo do emerytury

na skutek odwołania J. F.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T.

z dnia 4 marca 2015r. sygn. (...)

- 1. zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje J. F. prawo do emerytury poczynając od dnia 23 lutego 2015 roku,**
- 2. zasądza od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. na rzecz J. F. kwotę 120,00 zł (sto dwadzieścia złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.**

Sygn. akt VU 327/15

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 4 marca 2015 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. odmówił wnioskodawcy J. F. prawa do emerytury, podnosząc w uzasadnieniu, iż ubezpieczony nie udowodnił wymaganych przepisami 15 lat pracy w warunkach szczególnych. Organ rentowy nie uwzględnił bowiem okresu zatrudnienia od dnia 1 marca 1973 r. do dnia 25 kwietnia 1973 r. oraz od dnia 5 maja 1975 r. do dnia 31 grudnia 1998 r. w Fabryce (...) w P. jako pracy w szczególnych warunkach, ponieważ w okresach tych, zgodnie z wystawionym przez Spółkę Akcyjną (...) świadectwem pracy, J. F. wykonywał pracę na stanowisku ślusarza w bezpośrednim sąsiedztwie stanowisk spawalniczych w wydziałach spawalniczych, a stanowisko to nie jest wymienione w wykazach A i B rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze.

W odwołaniu, złożonym w dniu 20 marca 2015 r., wnioskodawca wniósł o zmianę przedmiotowej decyzji poprzez przyznanie prawa do wcześniejszej emerytury. Przedmiotowej decyzji zarzucił błąd w ustaleniach faktycznych polegający na mylnym przyjęciu, że skarżący nie pracował w okresie od dnia 1 marca 1973 do dnia 24 kwietnia 1973 r. oraz od dnia 5 maja 1975 r. do dnia 31 grudnia 1998 r. w warunkach szczególnych i że praca wykonywana w tym okresie nie mieściła się w pracach ujętych w wykazie A i B do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. Nadto

podkreślił, iż wbrew twierdzeniom organu rentowego wnioskodawca nie wykonywał pracy ślusarza w bezpośrednim sąsiedztwie stanowisk spawalniczych.

Organ rentowy wniósł o oddalenie odwołania, podtrzymując swoje dotychczasowe stanowisko w sprawie.

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

J. F., urodzony w dniu (...), złożył w dniu 23 lutego 2015 r. wniosek o przyznanie mu prawa do wcześniejszej emerytury. Wnioskodawca nie przystąpił do otwartego funduszu emerytalnego i pozostaje w zatrudnieniu w (...) S.A. w P..

(dowód: wniosek o emeryturę - k. 1- 4 akt ZUS)

Na dzień 1 stycznia 1999 r. wnioskodawca udowodnił staż pracy wynoszący łącznie 26 lat i 11 dni (okresów składkowych).

(dowód: decyzja z dnia 4 marca 2015 r.- k. 13 akt ZUS)

Do okresów pracy w warunkach szczególnych organ rentowy nie zaliczył wnioskodawcy żadnego okresu zatrudnienia.

(okoliczność bezsporna)

Wnioskodawca od dnia 1 marca 1973 r. do dnia 24 kwietnia 1973 r. oraz od dnia 5 maja 1975 r. do chwili obecnej był zatrudniony w pełnym wymiarze czasu pracy w Fabryce (...) w P. (obecnie (...) S.A. w P.).

(dowód: świadectwo pracy – k. 8 akt o emeryturę, zaświadczenie o zatrudnieniu i wynagrodzeniu – k. 9-11 akt o emeryturę)

(...)A. w P., następcą prawną Fabryki (...) w P., wystawiła wnioskodawcy świadectwo wykonywania pracy w warunkach szczególnych, w którym potwierdziła, iż stale i pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał on prace przy spawaniu i wycinaniu elektrycznym, gazowym, atomowodorowym w okresach od 1 marca 1973 r. do 25 kwietnia 1973 r. oraz od 5 maja 1975 r. do 31 sierpnia 2006 r. na stanowisku ślusarza oraz od 1 września 2006 r. do 31 grudnia 2008 r. na stanowisku ślusarza- spawacza - pracownik zatrudniony w bezpośrednim sąsiedztwie stanowisk spawalniczych w wydziałach spawalniczych – stała praca w warunkach, w których nie są zachowane higieniczne normy pracy, wymienionym w dziale XIV, poz. 12, pkt 18 wykazu stanowiącego załącznik nr 1 do zarządzenia nr 17 Ministra Górnictwa i Energetyki z dnia 12 sierpnia 1983 r. w sprawie określenia stanowisk pracy w resorcie górnictwa i energetyki, na których są wykonywane prace w szczególnych warunkach.

(dowód: świadectwo wykonywania pracy w warunkach szczególnych.- k. 8 akt emerytalnych oraz k. 96 akt osobowych)

W spornym okresie, tj. od dnia 1 marca 1973 r. do dnia 25 kwietnia 1973 r. oraz od dnia 5 maja 1975 r. do dnia 31 grudnia 1998 r. wnioskodawca był zatrudniony na umowę o pracę w pełnym wymiarze czasu pracy w Fabryce (...) w P. na stanowisku ślusarza. Ubezpieczony do końca lutego 1973 r. odbywał przyuczenie do zawodu ślusarza-spawacza, w którym to zawodzie zaczął prace od 1 marca 1973 r. Początkowo wykonywał czynności spawalnicze bez uprawnień, z uwagi na fakt, iż w tym czasie nie było wymogu ich posiadania. Wnioskodawca przez cały okres zatrudnienia wykonywał pracę na oddziale (...) (konstrukcji i urządzeń stalowych wielkogabarytowych), który następnie zmienił numer na (...) (obecnie (...)). Na oddziale tym zajmowano się składaniem dużych gabarytowo konstrukcji, takich jak blachownice o długości 20 m. i szerokości 3 m., obudowy kopalniane, przenośniki taśmowe, filtry do elektrowni i urządzenia wyciągowe, tj. klatki, skipy do wywozu węgla. Wnioskodawca swoją pracę wykonywał na dużej hali. Do jego obowiązków należało spawanie wstępne za pomocą elektrycznej elektrody. Były to tak duże konstrukcje, że jedna osoba składała je, druga spawała wstępnie, a spawacz spawał na gotowo. Elementy te wnioskodawca ciął za pomocą palnika, wyrównywał szlifierką pneumatyczną, a następnie szczepiał. Praca ubezpieczonego różniła się od

pracy spawacza jedynie tym, że wykonywał on jedynie spawanie wstępne za pomocą cienkiego spoiwa, natomiast spawacz spawał na gotowo z grubszą spoiną.

Wnioskodawca swoje obowiązki wykonywał stale, w pełnym wymiarze czasu pracy. Na hali, na której wnioskodawca pracował, występowało duże zapylenie (pyłami metali i ich związków), zadymienie (dymy spawalnicze), hałas, toksyny, znacznie przekraczające dopuszczalne normy. W bezpośrednim sąsiedztwie pracowali spawacze, którzy byli oddzieleni od ślusarzy osłonami z blachy o wysokości ok. 1,40 m. Stanowiska te nie były całkowicie odgródzone od siebie. Na hali znajdowała się również malarnia, z której unosiły się opary rozpuszczalników. Przez cały okres zatrudnienia wnioskodawca wykonywał tą samą pracę.

(dowód: umowa o pracę z dnia 24 listopada 1972 r. – k. 2 akt osobowych, umowa o pracę z dnia 3 maja 1975 r. – k. 11 akt osobowych, angaż z dnia 1 marca 1973 r. – k. 5 akt osobowych, zeznania wnioskodawcy protokół rozprawy z dnia 8 stycznia 2016 r. od min. 1:47 do min. 10:32 potwierdzone na rozprawie w dniu 17 czerwca 2016 r. - k. 11-11v oraz k. 29v, zeznania świadka M. H. protokół z rozprawy z dnia 17 czerwca 2016 r. od min. 5:09 do min. 18:43 - k. 28v, zeznania świadka J. K. protokół z rozprawy z dnia 17 czerwca 2016 r. od min. 18:43 do min. 25:35 - k. 29, zeznania świadka R. T. protokół z rozprawy z dnia 17 czerwca 2016 r. od min. 25:35 do min. 31:08 – k. 29, zeznania świadka J. W. protokół z rozprawy z dnia 17 czerwca 2016 r. od min.31:08 do min. 35:04 – k. 29v)

Sąd Okręgowy dokonał oceny dowodów i zważył, co następuje:

Odwołanie zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z treścią art. 32 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jedn. Dz. U. z 2015 r. poz. 748 ze zm.) ubezpieczonym urodzonym przed dniem 1 stycznia 1949 r., będącym pracownikami, o których mowa w ust. 2-3, zatrudnionymi w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, przysługuje emerytura w wieku niższym niż określony w art. 27 pkt 1 (tj. poniżej 65 lat dla mężczyzn). Ustęp 4 art. 32 stanowi zaś, że wiek emerytalny, o którym mowa w ust. 1, rodzaje prac lub stanowisk oraz warunki, na podstawie których osobom wymienionym w ust. 2 i 3 przysługuje prawo do emerytury, ustala się na podstawie przepisów dotychczasowych.

Stosownie do art. 184 ust. 1 wskazanej wyżej ustawy ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 roku przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy (tj. w dniu 1 stycznia 1999 roku) osiągnęli:

- 1)okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat – dla kobiet i 65 lat – dla mężczyzn oraz
- 2)okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27.

Emerytura, o której mowa w ust. 1, przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa (ust. 2).

W świetle powyższych regulacji żądanie wnioskodawcy należało zatem rozpoznać w aspekcie przepisów rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8 poz. 43 z późn. zm.), zwanego dalej rozporządzeniem. Z treści § 4 tego rozporządzenia wynika, iż pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach wymienione w Wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełnia łącznie następujące warunki:

1. osiągnął wiek emerytalny wynoszący: 55 lat dla kobiet i 60 lat dla mężczyzn,
2. ma wymagany okres zatrudnienia, w tym co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

Ten „wymagany okres zatrudnienia” to okres wynoszący 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn, liczony łącznie z okresami równorzędnymi i zaliczalnymi do okresów zatrudnienia (§ 3 rozporządzenia), natomiast pracą w warunkach szczególnych jest praca świadczona stale i w pełnym wymiarze na stanowiskach wskazanych w załączniku do tego aktu (§ 1 i § 2 rozporządzenia).

W przedmiotowej sprawie kwestią sporną między stronami było to, czy wnioskodawca posiada wymagany 15-letni okres zatrudnienia w szczególnych warunkach. Spełnienie pozostałych przesłanek nie było przedmiotem sporu, a jednocześnie nie budzi żadnych wątpliwości – wnioskodawca ma wymagany okres zatrudnienia, to jest 25 lat, ukończył 60 lat i nie był członkiem OFE.

Podkreślić należy, iż za pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach uważa się pracowników przy pracach o znacznej szkodliwości dla zdrowia oraz o znacznym stopniu uciążliwości lub wymagających wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne lub otoczenia. Zgodnie z § 1 i 2 rozporządzenia wynika, że pracą w szczególnych warunkach jest praca świadczona stale i w pełnym wymiarze na stanowiskach wskazanych w załączniku do tego aktu. Warunek wykonywania pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy jest spełniony tylko wówczas, gdy pracownik w ramach obowiązującego go pełnego wymiaru czasu pracy na określonym stanowisku pracy nie wykonuje czynności pracowniczych nie związanych z tym stanowiskiem pracy, ale stale, tj. ciągle wykonuje prace w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (tak też Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 15 listopada 2000 roku, II UKN 39/00, OSNAP 2002/11/272). Wobec powyższego ustalenie, że praca wykonywana była w pełnym wymiarze czasu pracy na danym stanowisku jest więc konieczne dla przyznania ubezpieczonemu prawa do emerytury. Istotnym jest też to, że do okresów uwzględnianych do pracy w szczególnych warunkach zalicza się tylko okresy, w których praca była faktycznie wykonywana.

Odnośnie oceny dowodów zgromadzonych w postępowaniu zważyć należy, iż okresy pracy w warunkach szczególnych, stosownie do § 2 ust. 2 rozporządzenia, stwierdza zakład pracy, na podstawie posiadanej dokumentacji, w świadectwie wykonywania prac w szczególnych warunkach, wystawionym według wzoru stanowiącego załącznik do przepisów wydanych na podstawie § 1 ust. 2 rozporządzenia lub w świadectwie pracy.

Należy jednak podkreślić, że z cytowanego wyżej § 2 rozporządzenia nie wynika, aby stwierdzenie zakładu pracy w przedmiocie wykonywania przez pracownika pracy w warunkach szczególnych miało charakter wiążący i nie podlegało kontroli organów przyznających świadczenia uzależnione od wykonywania pracy w szczególnych warunkach. Brak zatem takiego świadectwa lub jego zakwestionowanie przez organ rentowy, nie wyklucza dokonania ustalenia zatrudnienia w warunkach szczególnych innymi środkami dowodowymi w toku postępowania sądowego. Potwierdzeniem powyższego są uchwały Sądu Najwyższego z dnia 21 września 1984 r. oraz z dnia 10 marca 1984 r., w których to zostało potwierdzone, że okresy zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, przewidziane w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze mogą być ustalane w postępowaniu odwoławczym także innymi środkami dowodowymi niż dowód z zaświadczeniem zakładu pracy (uchwała Sądu Najwyższego z dnia 21 września 1984 r., sygn. akt III UZP 48/84, LEX nr 14630; uchwała Sądu Najwyższego z dnia 10 marca 1984 r., sygn. akt III UZP 6/84, LEX nr 14625).

W będącej przedmiotem osądu sprawie wnioskodawca dysponował świadectwem wykonywania prac w szczególnych warunkach wystawionym przez (...) S.A. w P., następcę prawnego Fabryki (...) w P., potwierdzającym, iż stale i pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał on prace przy spawaniu i wycinaniu elektrycznym, gazowym, atomowodorowym w okresach od 1 marca 1973 r. do 25 kwietnia 1973 r. oraz od 5 maja 1975 r. do 31 sierpnia 2006 r. na stanowisku ślusarza oraz od 1 września 2006 r. do 31 grudnia 2008 r. na stanowisku ślusarza- spawacza - pracownik zatrudniony w bezpośrednim sąsiedztwie stanowisk spawalniczych w wydziałach spawalniczych – stała praca w warunkach, w których nie są zachowane higieniczne normy pracy, wymienionym w dziale XIV, poz. 12, pkt 18 wykazu stanowiącego

załącznik nr 1 do zarządzenia nr 17 Ministra Górnictwa i Energetyki z dnia 12 sierpnia 1983 r. w sprawie określenia stanowisk pracy w resorcie górnictwa i energetyki, na których są wykonywane prace w szczególnych warunkach.

Nie mniej dysponowanie przez wnioskodawcę powyższym świadectwem pracy nie wyklucza możliwości jego zakwestionowania przez organ rentowy. Świadectwo pracy nie jest bowiem dokumentem urzędowym w rozumieniu art. 244 k.p.c., nie korzysta zatem z domniemania prawdziwości i autentyczności, a jedynie dokumentem prywatnym i jako taki stanowi jedynie dowód tego, że osoba która je podpisała złożyła oświadczenie w nim zawarte (art. 245 k.p.c.). Świadectwo pracy samo przez się nie tworzy zatem praw podmiotowych, ani ich nie pozbawia.

W przedmiotowej sprawie organ rentowy nie dawał wiary treści przedmiotowego świadectwa pracy, a zatem ciężar dowodu spoczywał na wnioskodawcy jako osobie, która chce z tego dokumentu wywieść skutki prawne.

W ocenie Sądu, wnioskodawca sprostował temu obowiązkowi. Charakter wykonywanej przez wnioskodawcę pracy w spornym okresie w Fabryce (...) w P. Sąd ustalił na podstawie zeznań świadków M. H., J. K., R. T. i J. W. oraz samego wnioskodawcy. Świadczyli bowiem w spornym okresie wraz z wnioskodawcą, a zatem dysponują bezpośrednią i co za tym idzie szczegółową wiedzą co do codziennych obowiązków pracowniczych wnioskodawcy. Świadczyli ci potwierdzili, iż J. F. w spornych okresach wykonywał pracę w szczególnych warunkach.

Zdaniem Sądu zeznania świadków są spójne, logiczne i korespondują z zeznaniami wnioskodawcy oraz dokumentami zgromadzonymi w jego aktach ubezpieczeniowych oraz w aktach osobowych. Nadto organ rentowy w toku postępowania nie przedstawił jakichkolwiek dowodów, które podważałyby wiarygodność złożonych zeznań.

Wprawdzie z umów o pracę jak i z angaży wynika, że wnioskodawca w okresie od dnia 1 marca 1973 r. do dnia 25 kwietnia 1973 r. oraz od dnia 5 maja 1975 r. do dnia 31 grudnia 1998 r. pracował w charakterze ślusarza, nie mniej nazwa wskazanego tam stanowiska pracy nie przesądza o charakterze pracy, bowiem decydujące znaczenie w tym zakresie mają faktycznie i stale wykonywane obowiązki pracownicze. A te - w świetle zeznań świadków, wnioskodawcy oraz dokumentów zgromadzonych w aktach osobowych - polegały na szepianiu wielkogabarytowych elementów poprzez spawanie wstępne przy użyciu spawarki elektrycznej. Nadto wnioskodawca ciął elementy składowe za pomocą palnika, wyrównywał szlifierką pneumatyczną, a następnie szepiał. Prace te były wykonywane w hali, w bezpośrednim sąsiedztwie stanowisk spawalniczych, gdzie występowało duże zapylenie, zadymienie i hałas, znacznie przekraczające dopuszczalne normy. Na hali znajdowały się również malarnie, skąd unosiły się opary rozpuszczalników.

Prace w takim charakterze (spawalnicze oraz ślusarskie polegające na szlifowaniu i polerowaniu mechanicznym powierzchni metalowych) były niewątpliwie pracami wykonywanymi w uciążliwych dla zdrowia warunkach i jako takie są wymienione w wykazie A będącego załącznikiem do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz.U. z 1983 roku, Nr 8, poz. 43z późn.zm.), a mianowicie w:

- dziale XIV (prace różne) poz. 12 – prace polegające na wycinaniu (tzw. upalenie – dopalanie) gazowym i spawaniu elektrycznym (zgrzewanie punktowe składanych elementów stalowych – spawanie wstępne;
- dziale III (w hutnictwie i przemyśle metalowym) poz. 78 – prace polegające na szlifowaniu wyrobów metalowych.

Z uwagi na powyższe, iż wszystkie wykonywane przez wnioskodawcę prace w ramach obowiązującego go ośmiodziesiętnego czasu pracy, były pracami w szczególnych warunkach, należy uznać, że J. F. wykonując te prace, pracował stale i w pełnym wymiarze czasu pracy w warunkach szczególnych. Mimo zatem, że świadectwo pracy w szczególnych warunkach nie wskazywało precyzyjnie wszystkich prac wykonywanych przez wnioskodawcę, ograniczając się tylko do prac ślusarza w sąsiedztwie stanowisk spawalniczych, pomijając takie prace jak szlifowanie wyrobów metalowych czy wycinanie gazowe i spawanie elektryczne, to nie zmienia to faktu, że ostatecznie odpowiada ono prawu, gdyż potwierdza, iż skarżący faktycznie wykonywał prace w szczególnych warunkach.

W tym miejscu należy przypomnieć utrwalony w orzecnictwie Sądu Najwyższego pogląd, że zawarte w pkt 12, działu XIV wykazu A rozporządzenia Rady Ministrów z 1983 r. określenie "prace przy spawaniu" zamiast terminu "spawacz" pozwala objąć nim także prace wykonywane w przebiegu procesu spawania przez pracowników niebędących spawaczami – prace ślusarzy polegające na przygotowywaniu materiałów do spawania, pod warunkiem że w toku tych czynności przygotowawczych są wykonywane prace spawalnicze lub wycinanie metalu (tak. por wyrok Sądu Najwyższego z dnia 29 stycznia 2008r. w sprawie I UK 192/07, wyrok z dnia 8 czerwca 2011r. w sprawie I UK 393/10). W niniejszej sprawie wszyscy świadkowie potwierdzili, że wnioskodawca w toku prac ślusarskich wykonywał prace polegające na wycinaniu i spawaniu przygotowanych elementów. A ponadto wykonywał inne prace w szczególnych warunkach polegające na szlifowaniu wyrobów metalowych .

Biorąc pod uwagę złożone w sprawie zeznania świadków i wnioskodawcy co do codziennych warunków pracy i sposobu organizacji pracy w hali zakładu oraz w oparciu o zgromadzone dokumenty pracownicze nie ulega wątpliwości, że praca wnioskodawcy, była pracą o znacznej szkodliwości dla jego zdrowia oraz o znacznym stopniu uciążliwości. Świadczy o tym nie tylko zakres jego obowiązków, charakter pracy , ale także warunki w jakich praca była świadczona.

Wobec powyższego Sąd ostatecznie zaliczył wnioskodawcy do okresów pracy w warunkach szczególnych okres od dnia 1 marca 1973 r. do dnia 25 kwietnia 1973 r. oraz od dnia 5 maja 1975 r. do dnia 31 grudnia 1998 r., kiedy pracował formalnie na stanowisku ślusarza.

Tym samym biorąc pod uwagę, iż ubezpieczony spełnił jednocześnie pozostałe wymagane przepisami rozporządzenia warunki, to jest osiągnął wiek emerytalny (60 lat) oraz wymagany okres zatrudnienia (25 lat), uznać należało, że wydana przez organ rentowy decyzja jest błędna, a żądanie wnioskodawcy zasługuje na uwzględnienie.

Marginalnie wskazać należy, iż Sąd oddalił wniosek pełnomocnika wnioskodawcy o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego z zakresu BHP. Decyzja ta podyktowana była faktem, iż Sąd dysponował już wystarczającą ilością materiału dowodowego, niebudzącego wątpliwości. Wobec spójnych i logicznych zeznań świadków oraz samego ubezpieczonego nie było potrzeby przeprowadzenia dowodu z opinii biegłego na okoliczności, które zostały już dostatecznie wyjaśnione.

Dlatego też na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych zmienił zaskarżoną decyzję i przyznał wnioskodawcy J. F. prawo do emerytury od dnia 23 lutego 2015 r., tj. od dnia, w którym wnioskodawca złożył wniosek o przyznanie prawa do emerytury.

O kosztach procesu Sąd orzekł w myśl art. 98 k.p.c., zgodnie z zasadą odpowiedzialności za jego wynik, zasądzając od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. na rzecz J. F. kwotę 120 złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego. Sąd zasądzając powyższą kwotę, w oparciu o § 2 ust. 1 i 2 w zw. z § 11 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (tekst. jedn. Dz. U. z 2013 r. poz. 490).